

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych w W.
Oddziału Terenowego w O.
przeciwko Gminie G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie

skargi na jej oczywistej zasadności, potrzebie wykładni art. 24 ust. 5 ustawy z 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 1995 r., Nr 57, poz. 299 ze zm.) oraz występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

W pierwszej kolejności należy uznać, że nie jest zasadne twierdzenie, iż istnieje potrzeba wykładni art. 24 ust. 5 cyt. ustawy w zakresie, w jakim odnosi się ona do pojęcia „celu” przejęcia nieruchomości. Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, a wiążących Sąd Najwyższy wynika, że nie doszło do realizacji zawartego w umowie celu. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego brak realizacji tego celu stanowi *de facto* zmianę przeznaczenia nieruchomości uzasadniającą zastosowanie sankcji przewidzianej w art. 24 ust. 5 zdanie drugie ustawy (por. uzasadnienie wyroku SN z 7 listopada 2012 r., IV CSK 273/12, LEX nr 1275004). Kwestia jak oceniać zrealizowanie ustalonego w umowie celu jest zależne od okoliczności danej sprawy i nie może być wyjaśnione w sposób abstrakcyjny, do czego zmierza strona skarżąca.

W sprawie nie zachodzi także istotne zagadnienie prawne dotyczące kwestii stosowania art. 24 ust. 5 cyt. ustawy w brzmieniu obowiązującym od dnia 3 grudnia 2011 r. do umów zawartych przed jej wejściem w życie. Ustawa nowelizująca nie zawiera pod tym względem przepisów szczególnych, a więc podlega to ocenie ogólnym zasadom prawa międzyczasowego, które zakładają, że miarodajny jest stan prawny obowiązujący w chwili dokonania czynności. Zważyć też trzeba, że zdarzenia, które usprawiedliwiały żądanie zwrotu wartości nieruchomości nastąpiły przed dniem 3 grudnia 2011 r.

Z uzasadnienia skargi nie wynika także, aby była ona w sposób oczywisty uzasadniona. Zarzuty skargi kasacyjnej sprowadzają się przede wszystkim do kwestionowania wykładni art. 24 ust. 5 zd. 2 i ust. 5a cyt. ustawy w brzmieniu obowiązującym od dnia 3 grudnia 2011 r. przez interpretację że Agencja może dochodzić swych należności jedynie w okresie 10 lat od przekazania nieruchomości.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj